

MAGYARNAK LENNI (Trianon népe)

1. Trianon népe vagyunk mi, XX-XXI. századi magyarok. Megkínzott, földre tepert, a pusztító erőknek odalökött nép az idők tűzkeresztjében. A fenyegető veszély szinte egész történetünket áthatja. Már az első magyar vers, az Ómagyar Mária-siralom jaj-kiáltó sorait a nemzetre és a hazára is érthetjük:

Keserűen kínzatol

Vas szegekkel veretel

Aztán Zrínyi Miklós feljajdulása, felkiáltása:

„...ha az Isten az hazámhoz való szeretetet reám tette, imé kiáltok, imé üvöltök: hallj meg engem, élő magyar, ihon a veszedelem, ihon az emésztő tűz!”

Majd Vörösmarty:

„Vagy jőni fog, ha jőni kell,

A nagyszerű halál,

Hol a temetkezés fölött

Egy ország vérben áll.”

Látomások vagy megérzések?

Jómagam is csak töprengeni tudok, s inkább magamat kérdezem, hogy miért? Mert a történelemírásunk még nem nézett szembe Trianonnal, annak titkával.

2. A történelem rejtélyei

A XX. század történelme tele van rejtélyekkel. Mi van a világháborúk mögött? Ha csak az elsőt nézzük: egy egész stáb dolgozott azon – gondoljunk Ferencz Ferdinánd meggyilkolására, annak „tökéletes” megszervezésére - hogy azzal az ugyancsak jól előkészített háború kirobbanására-kirobbantására okot teremtsen. Aztán: miért kellett a kommunizmus? Ez is tény: a nagytőke „óriásit” fektetett be, hogy az megszülethessék s hatalomra is kerüljön, kerülhessen. És ezzel megvalósulhasson: a hagyományos rend egyik fő bástyájának, Oroszországnak a tönk szélére való taszítása, vezető rétegének az elpusztítása, s helyükbe egy hazug eszme jegyében, annak képviselőiben bűnözők állítása. S ugyanez Kínában, Koreában, Vietnámban és Kambodzsában, majd – a II világháború után - Kelet- és Közép-Európában.

S mindez miért? Mi célból?

Miért kellett a koncentrációs táborok. S Kínában: a kulturális forradalom néven megöröködött emberellenes akcióorozat.

És végül: Trianon rejtélye, miért kellett Magyarországot „majdnem” letörölni Európa térképéről, s ennek árán új országokat „létrehozni”. S feltehetjük a kérdést: miért kellett oly iszonyatos módon megbüntetni egy Európa II. évezredében a kontinens egész nyugati részét védő, s ezzel önmagát is a tönk szélére sodró országot, s annak a sok véráldozat miatt folyamatosan megfogyatkozott hős népét. Mely szellemiekben is hozzájárult az egyetemes tudás gyarapításához, a tudomány előbbre-lépéséhez is.. Mert ha az okok nem is világosak, ahogy előbb írtuk: rejtélyesek, de vannak. S azt is mutatja, vagy inkább sejteti a történelem, hogy semmi sem véletlen, minden mögött valamilyen formában ott van egy számító szándék, mely hatalmas erőt képvisel. Hogy csak Magyarországnál maradjunk, testének darabjait már messze az események kirobban(t)ása majd lezárulása előtt kínálgatták, ajánlgatták „fizetségül” a „munkába bekapcsolódóknak”. És az is már jóval előbb elhangzott, hogy az Osztrák-Magyar Monarchiát fel kell „számolni” (miért?), s ezzel új – feltehetőleg egy átmeneti – arculatot adni egész Európának. Mert a történelem korrekciói is időről időre felbukkannak. De a magyar-ellenesség, a Magyarország és a magyarság ellen folyó háború folyamatos és meg nem szűnő, a harc gőzerővel folyik napjainkban is. S – akárcsak mint az

egész trianoni állapot létrehozásában – a háttérben most is ott állnak a szándék megvalósításához szükséges, valahonnan szervezett-irányított belső segéderők (is). A Trianoni szándék megvalósításáért a Károlyi körül felvonultatott Linder Bélák, Jászi Oszkárak majd a Kun Bélák, és még maga Károlyi Mihály is. A folyamatosan lesben álló, s kívülről támadó erőknek szükségesek a belső segítségek, szövetségesek vagy megbízottak.. Mi meg, mi magyarok: Trianon népe vagyunk. Hazánk nagy részétől megfosztott, saját szülőföldünkön idegen uralom alá sodort, megsemmisítésre kiszemelt nép. Itt, Európa közepén, mint a történelem egyik legnagyobb igazságtalanságának az elszenvedői. S hogy ez miért történt vagy történhetett meg, mivel adunk vagy adunk okot erre, ennek a kérdésnek a tisztázására a történelemírás eddig nem adott kellő, vagy így is mondhatjuk: elfogadható választ. Amiként a XX-XXI. század sok egyéb, a világot a sarkából kifordítani akaró eseményére sem.

Kérdéseink hát: Hogy miért kellett az akkor történeteknek megtörténniük?

Magyarországot felelőssé tenni (?) a háború kirobbantásáért (Benes szerint: „*Az egész világ elborzadt ... és megértette, hogy a háborút nem egyedül az egykori Osztrák–Magyar Monarchia végzetes politikája robbantotta ki, hanem sokkal inkább Budapesten, mint Bécsben készítették elő.*”) és következésképpen felelőssé a győztes államoknak okozott károkért.

Hogy miért kellett Magyarországot területének 71%-tól, s lakosainak 59%-tól megfosztani. S ami még furesább, valóban valamiféle bosszúra utal -, hogy Ausztria is területet kapott a mi országunk testéből. Szétzúztak egy ezer éves országot, itt Európa közepén, melynek határai természetes határok voltak, mindenben egységes volt, kivéve etnikai arculatának alakulását, mely mögött szintén ott állt a történelem. A végtelenségig ismételtük a kérdéseket.

Választ adni rájuk alig lehet. Csak annyit, hogy a Trianon okaiként megnevezettek csupa-csupa hazugság, a valódi ok a Döntés Célja volt. A döntés tehát nem bizonyos tettekért kirótt büntetés volt, hanem maga a büntetés volt a cél. Mert a Vád és az annak értelmében kigondolt döntés is egészében és részleteiben is hazug. Hogy Magyarország lett volna a 20 millió áldozatot követelő világégés kiváltója. Vagy hogy elnyomta volna a népeit, nemzetiségeit. Vagy hogy az ország etnikai arculatát követő új határokat hoznak létre. Meg hogy az ország népeinek akaratát teljesítik ezzel. A népeket meg sem kérdezték erről. Tehát a hazugság teljes, s mindenre kiterjed.

A lehetséges okok, mint kérdőjelek tevődhetnek fel..

3. Vereség a háborúban?

Igen, vereséget szenvedett az Osztrák–Magyar Monarchia, Németország, Törökország, Bulgária, sőt, még Japán is, s az alakuló, s végül nyertesnek kikiáltott új országok közül Csehország és Szlovákia, s részben Románia is. Összeavartatott, összegabalyított hát minden, tiszta kép vagy képlet aligha állítható fel. Itt jóformán semmire sincs válasz, vagy ha van, hamisan cseng. A XX. század egész, csupa-csupa hazugságokra épülő történelmének, s e történelem alakulása-alakítása mögött álló világerőnek hazugságai közé tartoznak a kérdésre eddig adott összes rész- vagy egész feleletek.

Csak egy biztos: velünk, magyarokkal, Magyarországgal valamiért a világ összes népei közül kiszemelve, kiemelve a legszörnyűségesebben - s következésképpen – legigazságtalanabban bánt el – s hadd használjunk itt egy elvont fogalmat –: a kor, vagy annak háttérereje. Mert a Magyarország ellen fellépő erő kiben és mibenlétét még megnevezni is szinte lehetetlen, az csak részben azonosítható a győztes hatalmakat antantként emlegető gyűjtő névvel, fogalommal. Már azért sem, mert a Magyarország testéből részesített, annak egy-egy darabját ajándékkul kapott legtöbb úgynevezett „győztes” ország a mi oldalunkon – tehát a majdan vesztes oldalon – kezdte el a háborút. Valami nagy összefogás jött létre ellenünk, mely tart máig is. Egész XX. századi történelmünk ennek árnyékában alakult, alakul. Az első világégés, s az azt követő rövid ébredés után jön a II., jön az újabb Trianon, azaz az újabb

büntetés, melynek egyik formája volt a Magyarországra zúdított kommunizmus, illetve annak az általánostól különböző nemzetellenessége is. Míg pl. Romániában, Csehszlovákiában s minden más a kommunizmusnak odalőköt országban engedélyezett az új rendszernek egy „nemzeti színűvé” átfestett formája, addig Magyarországon a piros-fehér-zöldet is alig viselte el a belső hatalom, mely ott teljesen nemzetellenes arcot öltött. Tehát Magyarország ha 1920-ban megbüntettetett, a büntetés folytatódott, s a fojtogató kezek továbbra is ott vannak a nemzet torkán.

4. A viharos magyar történelem, mint háttér

Az „ezredévnyi szenvedés” mely Vörösmarty szavaival „kér életet vagy halált”, örölte a nemzetet... De: belső erejét erősítette is. A vérünkkel öntözött föld drágábbá is vált számunkra. Hozzánk nőtt, lelkünk részévé is vált. S ha az állandó vérontás gyengített, ennek oka: a nemzet újra és újra való megtizedelése, s annak révén a folyamatos halál, pusztulás. Kétségtelen tény: Batu kán seregei nem Magyarország elpusztítására jöttek. Lehetséges, hogy „a helyzet”, a magyarság helyzetének a jobb felismerésével egy jobb, az ország számára előnyösebb helyzetet lehetett volna megteremteni, ha nem ellenállunk, hanem megfelelő garanciák ellenében átengedjük a tatár seregeket az országunkon. De nem ez történt. Ellenálltunk, s földre is teremtettünk. Népünk java része elpusztult, s IV. Béla királyunknak, aki maga is épp hogy csak túl tudta élni az eseményeket, második honalapítónkká kellett lennie. Az addigi Európa egyik nagy népe már akkor, 1242-ben megfogyatkozott, a pusztulás állapotába taszított. Hogy ez az esemény történelmünk büszkeségévé is lehetett volna, s azzal, hogy magunkat védve Európát is védtük, mit sem számított, s így a tatárjárás következményei „csak ránk” hárultak, bennünket gyengítettek minden szempontból. A kipusztult országot újra be kellett népesíteni, s ez tette szükségesé határaink megnyitását. Hogy azokat – írd és mondd! – nem lezártuk, egy bizonyos belső fejlődés, belső gyarapodás lehetővé tételére, hanem megnyitottuk, mert földjeinket meg kellett művelni, s ehhez munkaerőre volt szükség. Ugyanez ismétlődött meg a török hódoltság korában. Amikor az ország magát védve - akárcsak mint a tatárjárás idején - Európát is védte. De a veszteség csak a mi veszteségünk volt, s ha ez gyengített, a mi nemzetünket gyengítette.

*Siralmas énnéköm tetűled megválnom,
Áldott Magyarország, tőled eltávoznom...*

Vajon s mikor leszen jó Budában lakásom? (Bornemisza Péter)

5. Önmagunk kátyuja...

Alig ér véget a 150 éves török uralom, a „török veszedelem” kora, már II. Rákóczi Ferenc személye jelzi, hogy jön egy újabb veszedelem, A német. S itt, ezzel kapcsolatosan a Miért? kérdőjelei ébrednek az emberben. Ha igaz az, hogy az ország sorsát a nemesség döntötte el, miért kellett a magyar nemességnek sorozatosan újraválasztania, s hűségesküt tennie a Habsburgokra?

Ők nem „elfoglalták” az országunkat, mi választottuk őket uralkodóinknak.

Így visszatekintve Európában szinte egyedülálló eset adódott: egy ország a kontinens közepén, melyet uralkodója csak mint valamiféle birtokot érez magáénak, s nem annak érdekéért, hanem ellene tesz, amennyit a törvényesség megenged számára. Mert közismert tény, ekkor, ezekben az évszázadokban az országot saját belső rendje Szent Korona és a saját alkotmánya úgy ahogy védte, védhette saját uralkodójával szemben is. Hogy Magyarországot át tudta vészelní ezeket a nehéz időket, ezeknek (is) köszönhette. De hogy jött jöhetett Trianon, jöhetett a megcsonkulás, az éppen hogy „túlélés”, az ezer éves ország területe nagyrésznék az elvesztése, abban is közrejtászottak ezek az „előzmények”, illetve azoknak a történelmünkre rávetülő kiváltói, okozói.

6. Többajkúvá vált ország...

Tehát Trianonnak közvetve bár, nemcsak elszenvedői, de helyzetünket tekintve kiváltói, megalapozói „is” vagyunk, voltunk.

Az a 150 év durva és pótolhatatlan újabb megfogyatkozást hozott. S hogy a homogén ország homogénsége megszűnt, más ajkú népeket hívtunk be vagy telepedtek be, s szaporodtak, s hogy szabadon szaporodhattak, s kultúráját is teremthettek az ország védő szárnyai alatt, az semmiképpen sem bűnünk, inkább sorsunk, s az azokhoz a népekhez való viszonyulásunk következménye, eredménye. Amíg Európa más népei – főleg Franciaország és Nagy-Britannia példa erre –, saját kisebbségeiket beolvasztották, elvették azok nyelvét, a mi népeink szabadon szaporodhattak, kultúráját teremthettek magunknak. annak csak kisebb részben oka a magunk tökéletlensége (egykézés, a nemzet érdekének a felfogására való képtelenség), a nagyobb ok: a történelmünk hozta helyzet. A hódoltság korában sorra veszítettük el – legalábbis etnikailag – az ország déli részeit, Szerémséget, Drávaközt, s részben Erdélyt, a Vajdaságot, majd a visszatért részek „újrabenepezésének” a kényszere hozta, hogy a Felvidéket is, ahonnan áttelepedett a magyar ajkú lakosság is az Alföldre s a többi kiürült területekre, felborítva ezzel az ország etnikai egyensúlyát. És jöttek a betelepítések is. A történelem kényszerének, ama 150 évnek (is) a következménye hát, hogy etnikailag meggyengültünk. Magyarországot hát a történelem mind több arcúvá, több nyelvűvé tette. A Kelet és Nyugat ütközőpontján fekvő ország a megmaradásért vívott küzdelem színterévé is vált. .

Ebben a kényszerűen, viharos történelmünk kialakította helyzetben voltak, vagy lehettek volna a javunkra írható etnikai vonatkozású tények. Hogy ezeket a népesség összetételében beállt változásokat – főleg Erdélyben – de vehetjük úgy is, az egész Kárpát-medencében – ahogy kezelte az ország. Délvidéken befogadta a tovább tartó török uralom elől menekülő szerbeket, s a kiürült területek népességihiányát német ajkú népek betelepítésével is ellensúlyozta a magyar királyság. Vagy Erdély – mely közel két évszázadon keresztül önálló fejedelemséggé vált, s mit ilyen, a magyar megmaradás egyik lehetővé tevőjévé, illetve még helyesebben kifejezve: egyik történelmi színhelyévé lehetett. Itt is a nemzetiségeket nem beolvasztottuk, hanem jogokkal ruháztuk fel. Ez nem utólagos magyarozkodás, hanem történelmi tény, mely az Andreanummal (1224) kezdődik, s az elnéptelenedés ellenében (melyek okai történelmi okok, állandó tatárbetörések, az ország geopolitikai helyzetének következményei) privilégiumokat, azaz mai értelemben: autonómiát adunk a betelepített százságnak, s a beáramló románsággal is – bár az ő jogaik nem foglaltattak törvényekbe -, de ismét történelmi tény, nem egy elnyomó politikát folytat irányukban a fejedelemség, hanem lehetővé teszi, hogy a román kultúra szülőföldjévé legyen Erdély, a vallásszabadság értelmében élhessen, gyarapodhasson kultúráját teremthessen az ő népük is.. A magyar fejedelemség iskolákat állított fel nekik. Csak a párhuzam kedvéért kell megállapítanunk: a Moldvába jelentős százalékban élő magyarság államilag soha önálló iskolát nem kapott, nálunk, Erdély földjén virágzásba borulhatott iskolarendszerük, megszületett kultúrájuk is. Akkor, amikor a világ más részein másképp történt. Gondoljunk csak akár Amerikára, akár Afrikára vagy Indiára, ahol a hódító – s így a hatalmi erőt képviselő kisebbség – rövid idő alatt maga nyelvét tette uralkodóvá. Miközben nálunk - a mi hatalmunk alatt – bárdolódhatott, fejlődhetett a nyelvük, gyarapodhattak, kultúráját teremthettek, s a mi segítségünkkel meg is erősödhettek, nemzettudatra is ébredhettek saját kisebbségink, mint a Szent Korona népei..

7) Országvezetés

Nem mulaszthatjuk itt sem el Bécs szerepét, mely folytatva magyar-ellenességét, az ország etnikai többszínűvé válását (is) serkentette, s a maga hasznára is fordította. Önnön királyaink

kezdték el a nemzetiségek ellenünk való fordítását, azok ellenséggé tevését saját országunkban. Ezt tette már Mária Terézia, majd még inkább II. József. Horea, az 1789-es magyar ellenes jobbágyfelkelés egyik vezetője felkelése megszervezése előtt megfordult Bécsben, saját bevallása szerint maga a császár bízta meg azzal, hogy szerezze meg a felkelését. És lőn, megszervezte. S a felkelés nem (csak) a magyar nemesség, hanem az egész magyarság – beleértve a magyar köznépet, jobbágyságot is – ellen irányult, tömeges magyar mérsárlássá, s következésképpen: Erdély etnikai arculatának alakítójává, vagy írhatjuk így is: egyik átalakítójává vált, válhatott. Ugyanez történik majd 1848-1849-ben. A felébredő magyar nemzet szabadságharcával bécsi uszításra, a bécsi hatalmi politika következményeként fordul szembe a románság túlnyomó többsége, s a szerbek, horvátok egyaránt. S így történhetett meg, hogy Magyarország földjén, ahol a nemzeti kisebbségek egész Európában példátlanul mondható szabadságjogokat élveztek, eszközeivé, vagy inkább felhasználható indokává válhattak a történelmi Magyarország szétzúzásának. Ám ha ezt teszi a világtörténelem oknak, hamis ok, igazságtalan. Csupán csak visszakisértő előzményeknek foghatók fel, de a trianoni döntésnek, az 1100 éves ország szétzúzása okának önmagukban nem tekinthetők ezek sem.

8. Nemzetpusztító idők

A döntés hát megtörtént. 1920. Június 4-én nem békeszerződést írt alá az erre kényszerített magyar küldöttség, hanem egy diktátumot, melynek létrehozásában Magyarország nem is védekezhetett a támadások, a sokban légből kapott, egészében igazságtalan vádak ellen. Csak amikor a kényszerdöntés készen volt, annak szövegét ismerhette meg a magyar küldöttség. S amikre azt alapozták, minden hazugság volt. Hogy csak pár tipikus példát említsünk ebből, a Sátoraljaújhelyet átszelő, szinte száraz lábbal átléphető csermelyt, s az Ipolyt is hajózható folyamokként, mint „természetes határt” emlegeti a szerződés, s Bodroghöz szinte színmagyar területeit csatolják ennek a magyarizálásával a Csehszlovák Köztársasághoz, melyet mint „szabadkőműves országot” hozza létre a korerő.

S ami azután következik, a szó szoros értelmében visszaveti a történelmet. Elkezdődik a már nem is burkolt háború a magyarság ellen, aminek célja és eredménye: a Kárpát-medence etnikai arculatának a teljes átalakítása. A „gyors eredményt” a statisztikai adatok is tükrözik, hűen fejezik ki Csak néhány százalékat: Trianonkor az újonnan létrehozott

Csehszlovákiához tartozó Szlovák részen a magyarság aránya 30% volt, számszerűleg 884.000 fő. . 2011-ben: 458 467-en vallották magukat magyarnak (8,5%). Vajdaság akkori „etnikai arculata: lakosság 28,1%-a volt délszláv, 22,5%-a német és 28%-a magyar. Az utóbbiak szám szerint 420.000 fő. Ma: a németiséget „sikerült” majdnem teljes egészében eltüntetni, a délszlávok aránya felment 66,75%-ra, s a mai „maradék” magyar arány: 13% (236 206), miközben a délszlávok száma 1.289.535. tehát ezek a 28%-ról 66,75-re emelkedtek, mi ugyanonnan 13%-ra csökkentünk. És a Romániához csatolt Kelet-Magyarországon – mely egymagában nagyobb terület volt (102 km²) mint amit a szerződés meghagyott Magyarországnak (93 km²), a lakosság aránya ez volt: 1 662 000 magyar élt, azaz a teljes lakosság 32%-a. És ma? Vagyunk 1.234.000-en, országosan 6,5%ra esett vissza az egykori 9%. S egész Erdélyre vonatkoztatva az az erőszakolt asszimiláció és elüldözés folytán 31,64%-ról 17,8%-ra csökkent 90 év alatt a részarányunk. Tehát 1920, 1948 és 2011-ben nézve a folyamat: 31,64%, 25,7% és 17,8%... Valamivel kisebb a zuhanás mint Felvidéken, ahol a 33%-os indulástól a 7%-ig „érték el”. Országosan 1948-ban 9,4%, 56-ban 9,1%, 2011: 6,5% vagyunk.

Burgenlandban 1920-ban 26 200 fő, a helyi lakosság 9%-a, ma 286.000-ből 4000-en, Az Új Kor mintha valamife felhatalmazást kapott volna a világtól, világerőtől, hogy pusztítsa a magyarságot, mert az természetes feladata, nem bűne. Szlovákia magyar nyelv ellenes tiltó törvényeket hozhatott, kötelező nemzetváltást (reszlovakizáció), ki- és áttelepítéseket, a

magyar oktatás betiltását is „megkísérelhette”. Romániában, Szerbiában is szabadon gyakorolható a megkülönböztethető politika, a Trianon óta eltelt 100 évben soha egyetlen utódállammal szemben sem történt semmiféle elmarasztalás – még csak megjegyzés sem - az általuk gyakorolt kisebbségellenes politikájukért, mely egészben egy ellentétes töltetű – s következésképpen abszurdnak is tekinthető visszaütés-jelleget kapott a történelmi időkért. Azért a bűnünkért, hogy ezeket a népeket befogadtuk, és nemcsak hagytuk, de serkentettük is, támogattuk is önmaguk nemzeti megtartásában. Ezért tűnhet joggal úgy: Trianon célja nemzetünknek a történelem színpadjáról való eltüntetése volt. Miközben: a z egyharmadéra zsugorított maradék Magyarország ma is az egész európai politikában hallatja hangját. S az egész világ várakozással tekint rá, mint amely szinte egyetlenként száll szembe a kor hazugságaival, embertelenségeivel.

9. S akkor: magyarnak lenni?

Morzsolgassuk a szavakat, s a velük kifejezett fogalmat... S ha a lelkünkől adjuk a választ: Igenis, jó magyarnak lenni! Jó annak ”bűnösségében” is osztozni, jó ehhez a nemzethez tartozni!

Vagy még élesebben, még erősebb szenvedéllyel mondva:

Magyarnak lenni büszke gyönyörűség!

Soha el nem feledhető élményem Kárpátaljáról, Bátyuból ahol egy idős földműves ember mesélte élete megpróbáltatásait, a Gulágon való meghurcolását egyetlen bűnéért, azért, hogy magyar. Hosszasan hallgattam, aztán egyszer, amikor lélegzetvételnél szünetet tartott, rákérdeztem. Ha ennyit kellett szenvednie a magyarságáért, hogy érzi, jó-e, hogy magyarnak született? Megmaradt a kép bennem, ahogy a hosszú padot, melyen ült velem szemben, hátrább taszította, letérdelt, összetette a két tenyerét, s tekintetével is követve az ég felé tartotta, s sírva mondta: mindennap hálát adok a jóistennek, hogy magyarnak teremtett. S ezt te – aki a nemzet finak születél - lelkedben, lelkeddel éled meg, s vállalod a magyar sorsot.

Vállalod, s majdnem hogy büszke is vagy rá.

Ezért lehetséges az is, hogy vannak, akik gögösnek tartanak bennünket. S vannak, akik ezért a büszkeségünkért akár ellenszenvvel is néznek, de a többség - akaratától függetlenül is - inkább felfele tekint ránk. Vagy – más oldalról megközelítve -: alacsonyabb rendűségi érzéssel küszködik velünk szemben, ami negatív hatást is kiválthat. Beszélgetéseim is megerősítettek ebben.

A hollandiai Tóth Miklós – az ottani Mikes Kelemen Kör vezetője – mint világjáró útjainak emlékezetes eseményét mesélte el a következő történetet:

Valahol Afrikában összetalálkozott egy szerbvel, akire megtudván, hogy ő magyar, rájött bizonyos fajta őszinteség, s ebben az állapotában tett vallomást neki. Tudd meg – mondta az illető magyarul is tudó szerb -, hogy rátok, magyarokra az egész Kárpát-medence minden népe felfele tekint, ez így van, ezt érezzük, de nem mondjuk ki, s ezért ezt senki mástól nem is fogod hallani, de ez a valóság!

Egy másik történet: a Kovásznáról pár évig Bukarestbe került Szabó Levente nevű tanárt kérdeztem meg, hogy téged mint magyart hogy néznek Bukarestben? Az illető ezt a „hogyan néztek” meg is játszva válaszolt. Mímelte, hogy nyújtja kezét, bemutatkozik, mire a túlsó oldalon álló személy önkéntelenül mozdulatával fejezi ki ezt a rácsodálkozó tiszteletet, ami a név hallatán, mely kétségtelen, hogy magyar, keletkezik benne.

Vagy a megélt múlt, annak eseményei... Még hajdan a román királyi család teljes alkalmazott hada – szakácsok, kertészek, lovászok, udvarmesterek, takarító személyzet – mindenki magyar volt. Magyar volt a magyar-ellenes román történész, Nicolae Iorga – és itt fűzzem hozzá: a hírhedt Nicolae Ceaușescu – házvezetőnője is.

Mi másnak lehet felfogni ezeket, minthogy ellenünk való harcunkban is tisztelnek, többre tartanak bennünket a körünkben élő népek.

Hazám sorsa, népem sora is belesűrűsödik ebbe a képbe, kivetítve – onnan előre nézőn is – a törtéleembe. Sorra veretnek a nemzet testébe a vasszegek még ma is. Ez is sorsunk része. De magyarnak lenni még így is: szent küldetés, szent feladat. Ez kell hogy erőt adjon nekünk. Mert a küldetésünket teljesítenünk kell.

Gazda József